

MALE NOVICE.

Izhajajo vsak torek, četrtek in soboto ob 4. uri popoldne. — Posamezne številke 10 v. — Po pošti se list ne pošilja.

Naša meja proti Italiji.

Ljubljana, dne 10. aprila.

Iz Pariza je dosplo situacijsko poročilo enega naših odposlancev, ki sodelujejo pri določitvi mej Jugoslavije. Poročilo pravi: Severna meja stoji dobro. Celovec in Maribor naša. Beljak zahtevajo na vsak način Italijani. Glede južnozahodne meje (proti Italiji) je položaj trenutno ta-le: Italijani so nekoliko odnehali, ker Amerika in Japonska ter deloma Angleška z vso silo zahtevajo, da se mora Jugoslovanom ugoditi. Italijanski delegati so sedaj predložili načrt te-le meje: Beljak—Triglav—Sv. Lucija—Ajdovščina—Divača—Učka gora. Beljak bi bil italijanski, Triglav, Sv. Lucija, Ajdovščina, Divača in Učka gora jugoslovanski. Reka bi bila nepristranska luka, a pod jugoslovansko upravo. Dalmacija z otoki vred ostane jugoslovanska. Gorica in Trst in Pola pridejo pod Lahe.

To je žalostno poročilo. Uradno še sicer ni potrjeno, a bojimo se, da bo res. Naš živ jugoslovanski rod v Primorju tega ne bo mogel mirno preboteti... In tudi mi ne.

Prireditve v Mariboru

Štiri leta nečloveške vojske smo bili Slovenci v Mariboru brez vsake narodne prireditve. Narodni dom, naše kulturno središče, so zasedli vojaki, kjer so gospodarili kakor kakšni tartari. Treba samo pogledati, kako izgleda velika in mala dvorana Narodna! Če je kateri želel kakšnega razvedrila, moral je v nemško gledališče ali v nemški kinematograf i. t. d.

No, hvala Bogu, ti žalostni časi so mimo. Slovenci smo imeli v zadnjem času v Mariboru prav lepe in nad vse dobro uspele prireditve. Spominjamo se samo pozdravnega večera na čast Srbom, družabnega večera, ki ga je priredila Čitalnica, koncerta vojaške godbe v Götzovi pivovarni, Balokovičevega koncerta v Narodnem domu, koncerta Družovičeve zasebne pevske šole itd. Tudi včeraj zvečer smo imeli v Götzovi pivovarni nad vse lep večer. Poslušali smo prvega jugoslovanskega umetnika na gosli, Balokoviča, poslušali umetno vojaško godbo pod vodstvom kapelnika Hercoga.

Lepe so vse te prireditve in prav je, da se vršijo, saj mora človeški duh iskati po trdem in resnem delu tudi razvedrila. A nekaj je, kar nam pri teh prireditvah ne ugaja in ne bo nikdar ugajalo — zlasti pri dveh koncertih v Götzovi pivovarni — to so: previsoke cene. Vemo, kakšna draginja je zdaj, vemo, da so stroški prireditve (dvorana, razsvetljatiskovine itd.) ogromni, a vseeno smo mnenja, da je vstopnina previsoka in zaradi tega tudi koncerti — prepogosti.

Poglejmo si uradnika, učitelja, profesorja ali kogar si bode, ki ne spada med vojne dobičkarje, pa ima večjo družino, in računamo. Recimo, da se odloči, da gre h koncertu. Sam ne sme iti, soproga mora biti zraven; zdaj pa še ima dve ali tri odrasle hčerke, ki bi seveda tudi radi slišale lepo godbo, je torej pet oseb. V zadnji vrsti ne more sedeti, saj spada med „boljše“ sloje, če pa sedi v prvih vrstah, je pa — predrago. Za pet oseb je namreč treba plačati 75 K in čez 14 dni je mogoče že drug koncert, zopet 75 K, skupno 150 K; kje pa je hrana, stanovanje, obleka in drugo.

Iz tega stališča nam ti koncerti ne dopadejo. Zato smo tudi opazili pri včerajšnji prireditvi, da obisk ni bil več tako dovoljen kakor prvič. Saj ni mogoče! In kakor slišimo, namerava v kratkem prirediti tudi veliki orkester Srbske Kraljeve Garde, ki je sedaj v Ljubljani, tukaj v Mariboru koncert. Veselimo se in želimo slišati to godbo, a bojimo se, da bo obisk še slabši kot včeraj; zato opozarjamo že sedaj merodajne oblasti, naj delajo na to, da bodo cene zmerne.

V tem oziru nam je res ugajal koncert, ki ga je priredil v nedeljo prof. Družovič. Saj so bile cene tako nizke, da je pač bilo mogoče vsakemu plačati vstopnino. In takšna naj bi bila vedno vstopnina, ki ne omogoči vstopa samo vojnim dobičkarjem, temveč tudi srednjim in nižjim slojem. To smo hoteli povedati, če tudi mogoče komu ne bo prav.

Na naslov šolskih oblasti

Čitali smo, da je v šolskem okolišu mesta Maribora bilo odpuščenih toliko in toliko moških in ženskih učiteljskih moči. Prav tako. Tudi to je prav, da se misli, kakor smo izvedeli, dve izmed teh zopet sprejeti; dotični osebi sta v narodnem oziru v resnici bili mirni in njiu značaj jamči, da bosta izpit iz slovenščine naredili in da narodnega miru ne bosta kalili. Ali nedoumno nam je, da se ni odslovilo učiteljice Izabele Sarkove. Ta ženska ni bila samo ena izmed najstrastnejših sovražnic in psovalk vsega, kar je slovensko, ampak brezdvomno izmed vseh najstrastnejših, naravnoč besna, in to ves čas, kar je služila v Mariboru. Kar so Mravlagg, Orosel, Kramer, Jahn v javnosti, to je bila Sarkova v šoli. Saj so učenke vedno največ vedele pripovedovati o gdi. Sarkovi. Kakor računano, bilo nam je nedoumno, da se te ženske ni odpustilo in smo zato pričakovali, da se pride na vrsto. Ali izvedeli smo to iz zanesljivega vira, da se to ne misli zgoditi. In zakaj ne? Čuj-te in strmite! Ker ima izpit iz slovenščine. Zares ne vemo, kaj bi na to djali? Ali je šolska oblast že celo pozabila, da je odpustila celo vrsto nemškutarskih učiteljskih moči, ki so vse bile formalno usposobljene za slovenske šole? Ne, ne, tako se ne sme delati. Zasebniku Slovincu se ne more braniti, da si sovražnika redi, toda iz davčnega denarja države jugoslovanske vzdržavati najstrupenejšega nasprotnika narodnega, to nikakor ni dovoljeno in zoper to v imenu ljudstva odločno protestiramo.

Črtice iz neodrešene domovine.

Jugoslovanka: „Koliko časa mislite pa še tu kaj ostati? Dolgo gotovo ne!“

Italijan: „Kaj pa vprašujete tako neumno? — Nikdar več ne gremo od tu. Prišli smo zmagovito tu semkaj in tukaj ostanemo. To bo del velike Italije.“

Jugoslovanka: „Toda pomisliti morate, da Jugoslavija ne bo trpela, da ostanejo njeni sinovi pod Italijo! Enkrat bodo udarili gotovo na vas in vas siloma pregnali. Le pomislite na Srbe! Ne veste še, kako se oni bojujejo. Za pasom nosijo bodala in samokrese, ko pa naskakujejo, si vtaknejo bodala v usta, v levico vzamejo samokres, v desnico pa ostro sabljo.“

Italijanski vojaki pridejo mimo in se ustavijo. Slišali so pa le zadnje besede, ker je eden med njih prosil, naj jih ponovi.

Jugoslovanka mu ponovi. Ko konča, začno vsi: „O, mama mia!“, kakor da bi imeli že Srbe tu pred sabo.

Eden pa reče: „No, proti takim pa že ne opravimo ničesar! Kakor hitro začne kaj streljati in se dožene, da so to Srbi, ne kaže drugega, kakor jo popihati. Saj to so zlodji.“

V Postojno pride malo opit, a ne pijan Slovenec iz krčme in začne kričati:

„Živela Jugoslavija! Ven s svinjami!“

Takoj je italijanska patrulja pri njem, ga vrže na tla in začne vezati. Ko se malo zave, s kom ima opraviti, začne spet:

„Živela Jugoslavija! Dol z Italijani!“

Laški vojak: „Molči, ali ti razbijem glavo s kopitom!“

On: „Ubijte me, peljite me, kamor hočete, jaz pa ne jenjam. Dokler imam še kaj sape v sebi bom kričal: Živela Jugoslavija! Ven s psi!“

V Logatec pride nekaj Slovenk, ki so namenjene v Jugoslavijo. Na postaji jih čakajo ženske iz Logateca in jih srčno pozdravljajo. Ena izmed njih začne tožiti, da so ji odpeljali moža in dva sinova v Italijo, ne da bi vedela zakaj.

Druga: „Kaj boš tarnala? Saj dolgo itak ne morejo ostati tu in ko se bodo umaknili, jim pokažemo lahko tudi me pot v blaženo Italijo, ni treba, da so ravno moški. Ako za drugo ne, smo dobre za metlo vihteti nad njihovimi buticami.“

Prva: „Molči vendar, za božjo voljo! Ako te slišijo, si izgubljena.“

Druga: „Naj me čujejo! In če ne razumejo in želijo vedeti, jim dam še raztolmačiti. Naj gredo, od kod so prišli in naj nam vrnejo naše očete, može, brate in sinove, potem bomo molčali, prej pa ne, in če nas na vse zadnje še obesijo.“

Ker ni nihče izmed odraslih varen, če govori preglasno o Jugoslaviji, pošiljajo zavedni Slovenci male otroke na cesto, ko prihajajo italijanski vojaki od vaj ter jim rečejo kričati: „Živela Jugoslavija!“, kar otroci jako radi store.

Nekoč so otroci spet kričali na cesti, ko so šli vojaki mimo. Italijanski častnik stopi k enemu med njih in mu natakne italijansko kokardo na prsa.

Otrok začuden: „Kaj je to?“

Italijanski častnik: „To je jugoslovanska kokarda!“

Otrok: „Ne, to ni jugoslovanska! Jugoslovanska ima belo, plavo, rdečo, ta pa nima. Ta ima zeleno, jugoslovanska nima zeleno. Ta ni jugoslovanska!“ in jo strže ter vrže na tla. Italijan pa je odšel osramočen.

„V stad...“

V Prevalje na Koroškem se je pred nekako 20 leti preselil iz Pernegga pri Gradcu nemški protestant Dittler ter tamkaj pokupil obširna zemljišča, krasne gozdove in tudi bogate rudnike. Od dohodkov teh posestev je brezskrbno živel in se mu ni bilo potreba brigati za vsakdanji kruh. Kraj je tako vzljubil, da ga še tudi takrat, ko je že pripadal k Jugoslaviji, ni maral zapustiti. Pred medavno ga je pa dohitela smrt. Na pogreb so prišli sorodniki iz Nemške Avstrije in tudi pastor iz Gradca. Predno so ga prepeljali v Nemško Avstrijo, so ga po protestantovskem običaju z obutimi čevlji položili na trebuh ležečega v rakev. Poklicani protestantovski pastor ni, kakor bi se bilo pričakovalo od olikanega človeka, prosil za dovoljenje nobene slovenske oblasti, da sme imeti nemški nagrobni govor v Jugoslaviji, ker tudi noben slovenski duhovnik ne sme imeti slovenskega nagrobnega govora v Nemški Avstriji brez tozadevnega oblastvenega dovoljenja. Slovenske oblasti so iz človečanskih ozirov do sorodnikov umrlega ter iz spoštovanja pietete do smrti pripustile, da je smel protestantovski pastor imeti nagrobni govor, v katerem je slikal umrlega kot velikega Nemca pred Bogom in ljudmi, ki si je želel biti k zadnjemu počitku položen „in die süsse deutsche Erde“ v Perneggu pri Gradcu. Sklepno je protestantovski pastor, nad katerim in pred katerim so plapolale slovenske trobovnice, vskliknil: „Überführen wir also den Verbliebenen in die süsse deutsche Erde“ — prepeljimo umrlega v sladko nemško zemljo. S tem je torej pastor priznal, da so tla, na katerih je imel politični nagrobni govor brez oblastvenega dovoljenja — slovenska zemlja in da Nemci, ki bivaajo tukaj, uživajo le — slovensko gostoljubnost.

Razne novice

Katoliško delavsko društvo pozivlja delavstvo, železničarje, rokodelske pomočnike, nastavljenec v trgovinah in obrti, posle, posebno pa še naše delavsko društvo in somišljenice, da pridejo na Cvetno nedeljo, dne 13. aprila, popoldan ob 5. uri, polnoštevno in zanesljivo na važen shod v dvorano Katol. delavskega društva (Flösser-ulica 4).

Jugosl. Strokovna Zveza. Vsi, ki so bili pred vojsko pri mariborski skupini Jugoslovanske Strokovne Zveze, se pozivljajo še enkrat, da se javijo vsaj do Velike noči ali med tednom v uredništvu „Slovenskega Gospodarja“ ali v nedeljo predpoldne v dvorani Katoliškega delavskega društva (Flösser-ulica 4). Kdor se do takrat ne javi, se ga ne bo več omenjalo in izgubi vplačane zneske.

Balokovičev koncert včera zvečer je uspel nadvse dobro in lepo. Mladí umetnik je pokazal, da ne pozna nobenih tehničnih težkoč in je žel obilo hvalo občinstva. Bilo bi želeli, da pride občinstvo pravočasno, da se potem prireditve ne zavleče pre dolgo v noč. Pri drugi točki: Cam. Saint-Saens: III. koncert (H-mol) bi bilo dobro, da bi na vsporedu bilo omenjeno, da ima ta točka tri dele, ker tako je bilo občinstvo prepričano, da je že tretja točka končana in je vse odišlo iz dvorane. Sicer pa je to le nekaj formalnega, koncert sam je brezdvomno zadovoljil vse poslušalce. Želeli bi večkrat take prireditve, a pri bolj — zmernih cenah.

Svabski železničarji nam grozijo z Italijani. Proti našim slovenskim železničarjem v Leitersbergu hujskata in begata na vse mogoče načine Jan. Heidič in Ana Jakope. Akoravno že imajo ti hujskači obvestilo, da bodo morali zvezati culico in se podati tja, kamor jih srce vleče, vendar še hočejo igrati tu

med nami diplomate in sodnike naše mlade države Jugoslavije. Grozijo nam, da bodo prišli Italijani, ki bodo razorožili naše jugoslovanske vojake in da bodo morali pobegniti vsi jugoslovanski narodnjaki iz svoje domače grude, posebno pa iz Maribora. Po mnenju teh modrijanov je Maribor nemško mesto in tako tudi ostane. Na ta način bodo rešeni Svabi in nemčurji svojega pogina. Tem hujšakcem bo treba pokazati našo krepko jugoslovansko pest. Polcija jih naj požene čez mejo v nemško republiko, tja kamor njih srce želi. Tako bo enkrat za vselej konec hujškanju nemčurjev. To zahtevamo vsi narodni jugoslovanski železničarji. Slovenski kruh nemčurjem dši vedno. Verujemo. Le ven s šuntarji in hujšakci iz naše hiše! — Jugoslovanski železničar.

Nepoboljšljivi so. Preteklo nedeljo popoldne sta šla dva slovenska dijaka proti Radvanju. Imela sta pri sebi majhno slovensko trobojnico. V takozvani Koloniji ju nahruli neki Maks Reinisch, uslužbenec in mizar južne železnice v delavnici, z grdimi psovkami, kot „Windische Hunde!“ itd. Reinischu se je še pridružil nek drugi nemškutar, ki se je zadržal: „Hau nieder den Windischen!“ Dijaka nista spregovorila besedice ter sta zadevo javila državnii policiji. Če še pripomnimo, da je Reinisch podanik Nemške Avstrije, doma iz Nemškega Lonča, se bi mu ne zgodila nobena krivica, ako bi mu oblasti pripomogle, da se mož čimpreje vrne tje, odkoder je prišel.

Klepar Jellek v Vilandovi ulici ja prepovedal svoji žlužinčadi slovensko govoriti. Slovensko perico je takoj odslovil.

Lep Maček! Na Tegethofovi cesti blizu kolo-dvora stanuje nek Maček, po stanu železničar. Te dni je Mačku umrla mati — Slovenka. Duhovnik je na grobu molil slovensko. Maček in Mačekovca sta vsled tega strašno mijavkala, češ, da je velik škandal, da se drzne duhovnik brez njunega dovoljenja moliti slovensko. Ali niso to drzneži?

Nek Roiko prodaja v mali uti na Glavnem trgu razne jestvine. Uta je mestna. Roiko ima same nemške napise. Govori samo nemški. Nad Slovenkami se zdira. Ali bo to dolgo trajalo? Roiko je še nedavno bil prijet od okrajnega glavarstva, ker je utihotal pisčance, purane in race v Nemško Avstrijo.

Prebivalstvo ob meji se ponovno opozarja, da je prevoz živil in gospodinjskih potrebščin na vse postaje proge Maribor—Špilje—Ljutomer dovoljen le proti prevoznicam, ki jih izdajajo pristojna okrajna glavarstva. Vsa živila in gospodinjske potrebščine manufakturno blago, sukanec, milo itd.), ki ni krito s takimi prevoznicami, se zapleni in zapade brez odškodnine v prid države. Posebej se opozarja, da je uvoz v nevtravno ozemlje (tudi v Radgono) istotako prepovedan, kakor uvoz v Nemško Avstrijo.

Službe vlakovnih preglednikov. Pri bosanskih železnicah so prosta tri mesta vlakovnih preglednikov. Za to službo pridejo v poštev vpokojeni vlakovni pregledniki ali za to službo zmožni vpokojeni nadsprevodniki jugoslovanske narodnosti, ki so še za to službo sposobni. Prijave sprejema do vštrevši 10. t. m. obratno nadzorništvo južne železnice v Ljubljani (belgijska vojašnica, objekt IV.).

Izjava. Jaz Jožef Škof, posestnik v G. Kungoti, izjavljam, da nisem v nobeni zvezi s tihotapci, ki spravljajo živila v Nemško Avstrijo. Jaz tudi nisem gonil Prahove živine čez Plač, kakor se je poročalo v „Malih Novicah.“ Izjavljam tudi, da nisem v nikaki zvezi z orožniki zaradi tihotapstva. — Jožef Škof mlajši, posestnik na Plintovcu 194.

Nameščenci mestne občine Maribor, ki so svoje premogovne izkaznice za zimsko dobo svojčas oddali g. namestniku župana Nasko, naj iste dvignejo v pisarni mestne premogovne komisije na Rotovškem

trgu št. 6, in sicer dnevno od 9. do 12. ure predpoldne. Ker zimska kurjava z 12. aprilom t. l. preneha, bi premogovne izkaznice v slučaju nepravčasnega odvzema premoga zapadle.

Izdaja sladkorja. Posrečilo se je dobiti za mesto Maribor eden vagon sladkorja. Sladkor je že tu, in se je začel voziti k trgovcem, vendar s prodajo se še mora čakati, ker ni znana cena. Prodajati se bo začel sladkor, kadar dospe račun. Ta sladkor se bo izdajal na izkaznice in sicer se bodeta od izkaznic odtrgala oba aprilova odrezka, za katera se bo izdalo po ½ kg sladkorja. Pravico do tega sladkorja imajo seveda tudi otroci in bolniki, tudi če so že dobili po ½ kg. Sladkor ni v vrečah iz jute, ampak v papirnatih. Oddajalnicam za sladkor se tokrat vsled tega ne more odobriti nikak primanjkljaj in se mora prejeta množina sladkorja pokriti z izkaznicami.

Dostavljanje pisem ob nedeljah v Mariboru. Od 13. t. m. naprej pismonoše v Mariboru ne bodo več dostavljali pisemskih pošiljatev ob nedeljah. Stranke, ki pričakujejo najne pošiljatev in jih bodo sprejeli, naj pridejo same na glavno pošto ali pa naj pošljejo po nje. Vročevale se bodo vprašajoči strankam došle pošiljatev pri okencu oddelka za pismonoše ter dajale pojasnila.

Plemenitega rodu, neplemenitega mišljenja je mariborski baron Twickl, lastnik takozvane gostilne „Zur Borge“, katero smo zadnjič označili kot zelo priporočila vredno gostilno. Pred dnevi je šla slovenska zakonika dvojica vprašat barona Twickla, ako juna da v njem imenovano gostilno. Miž se je sedito obregail ter rekel, da gostilne ne ca v njem robenemu Slovencu. Ta plemenitaš se bržčas ne ve, da se nabaja v Jugoslaviji upamo pa, da ga bo o tem praz kmalu poučila izvedla agrarne reforme.

Glas slovenskega delavca v Mariboru. Brali smo v Vašem listu, da preskrba moke in kruha gre lepo izpod rok. Tisto je res. Zavaliti se imamo za to našemu komisarju dr. Pfeiferju in njegovim uradnikom. Nas uboge delavce pa nekaj druga tlač, ker nam ni mogoče pri našem malem zaslužku kupiti moke in kruha. Mi ne zaslužimo na dan več ko 3 do 8 K. Kako je nam mogoče se kedaj do sitega najesti? Tisti vojni dobičkarji pa, kateri nič ne delajo in ki imajo polne žepe denarja se nam smejejo in pravijo: Zdaj imamo že beli kruh in zemlje. Ena zemlja velja 60 v. Kako je nam mogoče delati in stradati? Mi ubogi delavci želimo, da bi se za nas cena za moko in kruh znižala, drugim pa zato zvišala, ker po tej ceni nam ni mogoče več delati. Lakoto trpeti pa tudi ne moremo; prosimo, pomagajte nam! Mi smo že izstradani, da k maj hodimo. Štiriletna vojska nas ni tako izstradala, kakor draginja in malo plačilo. Na Glavnem trgu moramo gledati, kako drugi bogati ljudje kupujejo in dobro jedo, pa nič ne delajo. Naj naša oblast malo pogleda, kako nas dobičkarji goljufajo in prodajajo liter moke po 8 K. Mi pa za 8 K moke ne moremo kupiti. Kako moremo mi ubogi ljudje dalje živeti? Gospodje, povejte nam! Pomagajte nam! Poglejte na trg kako se godi!

Stavbenik Kiffman v Melju je velik Nemec in velik neprijatelj delavstva. Pri njem še moramo

delavci delati vedno 10 ur. Na naredbe naše vlade se Kiffmann ne ozira.

Trgovec Potschiwauschegg na novem Glavnem trgu agitira v svoji trgovini proti naši državi. Opozarjamo oblast na to. Potschiwauschegg je dne 27. januarja bil med nemškimi demonstranti.

Nov slovenski čevljar se je naselil v Mariboru. To je Ciril Lovec, na Glavnem trgu št. 4 na dvorišču. Priporočamo!

Uredništvo vojnega albuma prejšnjega pešpolka št. 87 plača vsem naročnikom albuma vplačano svoto nazaj. Zneski, ki ne bodo zahtevani od dne razglasenja v dobi šestih mesecev, pripadejo invalidnemu fondu celjskega pešpolka.

Za državne uslužbence. Delegat finančnega ministra je v sporazumu s predsedništvom Deželne vlade odredil, da je državnim uslužbencem, ki imajo po dosedanjih predpisih pravico do draginjskih doklad — izvzemši uradnike od VII. činovnega razreda naprej — izplačati na račun poviška teh doklad naslednje zneske in sicer K 100 — v prvem, K 150 — v drugem do petem in K 200 — v šestem do osmem družinskem razredu. Za delavstvo tobačne tovarne se zadeva posebej uredi.

Največja lesena ladja na svetu. Dosedaj so bile lesene ladje s 1000 tonami nekaj redkega. Pred

kratkem so pa zgradili v Ameriki leseno ladjo s prostornino 4700 ton, ki je torej največja lesena ladja na svetu. Dolga je 98 in široka 15 metrov.

Najstarejše mesto na svetu. Najstarejše mesto na svetu je brezdvomno mesto Damask v Siriji, ki nam je znano že iz sv. pisma. Mesto je obstajalo že leta 1400 pred Kristusom. Damask, imenovan »Biser Vzhoda«, je bil pozorišče vednih bojov in drugih važnih dogodkov. Pri obleganju in zavzetju mesta po kralju Davidu je padlo 22.000 mož. Največja lepota mesta in okolice so krasni vrtovi in vinogradi, vsled česar imenujejo Evropejci Damask »mesto vrtov«.

Narodi, ki izumirajo. Južnoameriška plemena Indijancev kot Onas, Joghaus, Tobas in Alacoufi, ki so leta 1880 še štela vsaka okrog 3000 duš, štejejo sedaj komaj vsaka okrog 200 duš. Pleme Jahgans, ki je leta 1360 še štelo 3000 duš, šteje sedaj komaj 10 do 15 ljudi. Pleme Thebueleben, ki je pred kakimi 50 leti še štelo okrog 6000 duš, šteje sedaj samo še 600—700 oseb. Preračunali so, da bo v Južni Ameriki v 50 do 100 letih popolnoma izumrlo 8 južnoameriških plemen indijancev.

Slivovko,

42 % — 44 % in

vinsko žganje, (Geläger)

60 % — 65 %

695—9

Ant. Haas, Maribor

agentura in komisija :: Šilerjeva ulica 10.

Naznanilo.

Naznanjam cenj. občinstvu, da sem s 1. aprilom t. l. otvoril

agenturo in komisijo

v Mariboru v Šilerjevi ulici št. 10 ter se priporočam za obilen obisk.

675

Anton Haas.

Ferdo Babič prej Franc Mahnič

ključavničarski mojster

v Mariboru v Flosarjevi ulici št. 3 se priporoča vsem Slovencem in zoncem. 693

Proda se nova poletna uniforma za častnika, več vojaških bluz, 1 suknja in 1 častniška sablja. Tržaška cesta 83, Maribor. Vpraša se popoldne od 3—6 ure. 694—8

Izdajatelj in založnik: Katoliško tiskovno društvo.

Odgovorni urednik: Franjo Zebot.

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Pohištvo,

spalne sobe, jedilne in gospodarske sobe, kuhinjska oprema, podloški, modroci, otomane, spalni in dekoracijski divani, postelje, omare, mize in stoli iz mehkega in trdega lesa, železne postelje in umivalniki ter vse vrste lesenega, železnega in tapetiranega pohištva v vsakem slogu od proste do najfin. izvršitve po jako niskih cenah.

pri tvrdki za pohištvo, **KAREL PREIS,**

Maribor, Stolni trg 4.

680

3vohoden ogled!

Ceniki zastoj!

Najlepši kinč

za verande, balkone, za okna so brezdvomno moji svetovnoznani gorski viseči nageljni. Razpošiljanje na vse strani. —

Cenik
brezplačno.

Roman Brezočnik.

Razpošiljalnica gorskih visečih nageljnov, Maribor.

Gabriel Hakelgasse 3.

640

Kolje za vinograde se prodaja dokler jih bo v zalogi v Meljski cesti 87, Maribor. 661

Učenec za mlin se sprejme takoj v parnem mlinu v Kaniži pri Pesnici. 685

Prldno dekle za pohištvo celo in k otrokom se takoj sprejme v dobri hiši pri g. M. Krautsdorfer, Maribor, Bankalarigasse 4. 664

Trgovski učeneo se sprejme pri g. A. Pinter, trg. s mešanim blagom, Slov. Bistrica. 10

200 K nagrade tistemu, kateri mi preskrbi gostilno ali kantino. Ponudbe na M. Vrtnik, Slivnica pri Mariboru. 11

Slovenske liste v vsako hišo!

Fran Baš

diplom. živinozdravnik ordinira

Glavni trg 12,

CELJE,

Glavni trg 12.